

Contes d'anar pel món

En aquesta secció hi haurà contes, petits relats, que he escrit en algun dels meus viatges. Són contes d'anar pel món perquè sorgeixen viatjant-hi, però també són com d'anar per casa, perquè són simples i no tenen més pretensió que proporcionar-me el gust de fantasejar i escriure.

Són contes i no són històries reals, però tots ells han sorgit d'alguna cosa que vaig veure, escoltar, pensar o sentir en algun lloc del món i que va ser el detonant per escriure'ls. Així doncs, allò que en ells es conta no són vivències personals sinó petites històries inventades a rel de qualque cosa viscuda. Abans de llegir-los diré a quin lloc del món varen neixer i què va ser el que els va motivar, allò que prengueren prestat de la realitat.

1. La família: fa uns anys vaig viatjar, sola, a la Índia. Al llac sagrat de Pushkar vaig veure per primera vegada com les dones índies es posen els seus saris. Una escena bellíssima que vaig utilitzar per aquest conte.

Som a Pushkar, una de les ciutats santes de l'Índia, aqueixes a les quals un bon hindú ha de peregrinar almanco una vegada en la vida. Ben enmig del poble hi ha un llac, evidentment sagrat. Podria passar-me molts dies asseguda als esglaons del ghats observant els banys i els rites dels indis a la seva vorera.

Avui, veient com unes dones, després de banyar-se es posaven els seus saris, he tornat pensar en Lalita. No hi ha dia que no ho faci.

Lalita.

Em vaig fixar en ella a l'aeroport de Madrid. Una al·lota molt jove i molt morena, amb una llarga melena negra i l'aspecte d'estar perduda en un entorn que li era estrany. Llavors, guiada pels meus prejudicis, el color de la seva pell, un excés d'adorns daurats i la casta de vestimenta, vaig pensar que era gitana.

La vaig tornar a veure a l'avió de París a Delhi. El canvi d'avió a París havia estat complicat: travessar llarguíssim passadissos a l'aeroport i trobar per on tornar passar el control de policia després d'una llarga coa. Quan vaig arribar a la porta d'embarcament ja vaig esser de les darreres. Em vaig asseure a la meua butaca de passadís desitjant que el seient de la finestra quedàs lliure ja que ningú més entrava a l'avió. Llavors la hi tornà veure. Em demanà pas, "sorry, thank you" i ocupà el seient que jo havia pensat que em serviria per poder viatjar amb més amplitud.

En aquell moment vaig pensar "clar, és índia, com no ho havia pensat?" La vaig saludar en espanyol i sols em va dir "bon dia". Més tard em vaig adonar que plorava amb el front recolzat a la finestreta. Encara que els cabells li tapaven part de la cara vaig poder veure com les llàgrimes corrien per la seva galta quan vaig notar un lleuger tremolor de la seva espatlla.

M'hagués agradat dir-li qualche cosa, però llavors no em vaig atrevir. Més tard anà al bany i hi tornà amb la cara rentada encara que als seus ulls eren evidents els senyals d'haver plorat.

Parlarem a l'hora del dinar. Sí, era índia. Vivia a Madrid des dels 8 anys. Hi havia arribat amb sa mare i dos germans més petits des d'un petit poble situat a uns 100 km. al nord de Delhi. Son pare havia emigrat uns anys abans i quan aconseguí una feina fixa i un lloc per viure, reuní poc a poc a la seva família. Primer els dos fills majors, llavors la dona i els tres petits

M'explicà que li havia costat molt adaptar-se a la vida lluny del seu país, les dificultats que havia tengut amb l'idioma i l'escola, però que al final havia aconseguit acabar l'educació secundària i començar un curs de formació professional. Em digué que la seva família seguia tots els costums indis i que a ella li hagués agradat viure com les espanyoles, però que no podia ser.

"M'hauria agradat tenir la meua pròpia perruqueria". Em digué. "Encara ets a temps", i en dir-li això callà i vaig pensar que tornaria plorar, però sols va dir "ja"

Li vaig demanar quan tornaria a Madrid i em va dir "no ho sé". Jo sí que vaig saber que no havia de fer més preguntes, encara que me moria de ganes de saber perquè viatjava a Delhi i perquè no sabia quan tornaria a Madrid.

El viatge va ser llarg a bastament com per a poder parlar-hi una altra vegada. L'ocasió es produí quan l'hostessa repartí els impresos d'entrada i començarem a omplir-los. Un problema amb el meu anglès va fer que parlàssim sobre què posar a la casella "purpose of travel", tourism vaig dir jo, I tu que posaràs? Li vaig demanar. Family, em va dir. Clar, vas a veure la teua família, no?. Sí, la família és el més important. Tot ho faig per ella, va ser la seva resposta. I acabà la nostra conversa.

Faltava poc per arribar i s'aixecà per anar al lavabo, d'on tornà maquillada com per anar a una festa.

Arribàrem, ens hi diguerem adeu, ens desitjàrem un bon viatge i cada una se n'anà pel seu lloc.

A l'aeroport em vaig entretenir bastant. La meua maleta sortí de les darreres, vaig fer coar per canviar doblers i per prepagar un taxi que agafaria a l'exterior i que m'evitaria l'acostament dels caçaturistes. Així que quan vaig atravesar les portes de la sala d'arribades vaig poder veure un grup d'homes i dones indis amb guirnalles de flors i una pancarta en indi i en anglès. " *Welcome to the most lovely bride*", que s'hi acostaven amb grans escarafalls a una Lalita, la núvia, ataviada amb un sari vermell i daurat que sortia arrossegant una gran maleta per la mateix porta que jo acabava d'atravessar.

Ara, a Puskar, veient com les dones, després del bany, es posen els saris, m'adon que

posar-se'l és tan complicat com sempre havia pensat, però molt més lent. A na Lalita no li degué resultar gens fàcil posar-se'l al bany de senyores abans de sortir per la porta a trobar-se amb la que seria la perllongació de la seva família i el final dels seus somnis de llibertat.